

захисту законних прав і свобод людини та громадянина незалежним і безстороннім судом.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 16 січня 2019 р. // Відомості Верховної Ради України.-1996.-№30.-с.52-54, 6, 9.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VII// Відомості Верховної Ради України 1994-2019 [Електронний ресурс]<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n502> – ст. 25, 22, 36, 20.
3. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 № 1402-VIII // Відомості Верховної Ради України 1994-2019 [Електронний ресурс]<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#n17>ст. 5, 12, 13.
4. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV // Відомості Верховної Ради України 1994-2019 [Електронний ресурс]<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n6060>ст.121.
5. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 № 1798-XII// Відомості Верховної Ради України 1994-2019 [Електронний ресурс]<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#n3493>ст. 253
6. Навчальні матеріали онлайн (pidruchniki.website) © 2010 - 2019 [Електронний ресурс]https://pidruchniki.com/14170120/pravo/osnovni_zasadi_s_udochinstva_ukrayini
Навчальні матеріали онлайн (pidruchniki.website) © 2010 – 2019 [Електронний ресурс]https://pidruchniki.com/13331222/pravo/osnovni_zasadi_sud_ochinstva_ukrayini

Лозанський Олександр,
студент 2-КА курсу, ННІЗДН НАВС.

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук **Сьох Катерина**

ПРАВО ГРОМАДЯН НА УЧАСТЬ У ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАННЯХ В УКРАЇНІ

Невід'ємною частиною демократичного суспільства є право на об'єднання громадян у громадські організації, які сприяють вирішенню повсякденних проблем життя, відкривають широкі можливості для проявлення суспільно-політичної ініціативи, здійснення функцій самоврядування, захисту інтересів та прав фізичних та юридичних осіб. Громадські об'єднання слугують, як механізм впливу на вирішення життєвих проблем, та існують у всіх демократичних державах. Україна не є виключенням, і нормами Конституції надала своїм громадянам право на об'єднання.

Відповідно до ст.36 Конституції України гарантує громадянам нашої держави право на свободу об'єднання у політичні партії, громадські організації

для здійснення і захисту своїх прав та свобод, задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів [2].

Дане право було розтлумачене законодавцем України у Законі України «Про громадські об'єднання» від 22.03.2012 році. Відповідно до ч.1 ст.1 вказаного Закону, дане визначення громадському об'єднанню, де говориться що, це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів [4].

Відповідно до Конституції України право на громадські об'єднання надано громадянам нашої держави, а відповідно до ст. 7 Закону України «Про громадські об'єднання», це право надається громадянам України, іноземцям, особам без громадянства, які досягли 18 – річного віку, а якщо це молодіжне об'єднання, то й 14 – річного віку. На нашу думку, потрібно національне законодавство зводити до єдиного бачення даного права, і прийняті норми мають відповідати одна одній. Ми вважаємо, що дане право має належати лише громадянам України, які досягли 18 – річного віку.

Аналізуючи норми Закону України «Про громадські об'єднання», ми бачимо, що існують чітко встановлені принципи утворення таких об'єднань. Відповідно до статті ст. 3 вищезгаданого Закону, громадські об'єднання утворюються і діють на принципах добровільності, самоврядності, вільного вибору території діяльності, рівності перед законом, відсутності майнового інтересу, прозорості:

1) **Добровільність** передбачає право особи на вільну участь або неучасть у громадському об'єднанні, у тому числі в його утворенні, вступі в таке об'єднання або припиненні членства (участі) в ньому;

2) **Самоврядність** передбачає право членів (учасників) громадського об'єднання самостійно здійснювати управління діяльністю громадського об'єднання відповідно до його мети (цілей), визначати напрями діяльності, а також невтручання органів державної влади в діяльність громадського об'єднання, крім випадків, визначених законом.;

3) **Вільний вибір території діяльності** передбачає право громадських об'єднань самостійно визначати територію своєї діяльності, крім випадків, визначених законом;

4) **Рівність перед законом** передбачає, що громадські об'єднання є рівними у своїх правах та обов'язках відповідно до закону з урахуванням організаційно-правової форми, виду та/або статусу такого об'єднання.

5) **Відсутність майнового інтересу** передбачає, що члени (учасники) громадського об'єднання не мають права на частку майна громадського об'єднання та не відповідають за його зобов'язаннями. Доходи або майно (активи) громадського об'єднання не підлягають розподілу між його членами (учасниками) і не можуть використовуватися для вигоди будь-якого окремого члена (учасника) громадського об'єднання, його посадових осіб (крім оплати їх праці та відрахувань на соціальні заходи).

6) **Прозорість**, відкритість передбачає право всіх членів (учасників) громадського об'єднання мати вільний доступ до інформації про його

діяльність, у тому числі про прийняті громадським об'єднанням рішення та здійснені заходи, а також обов'язок громадського об'єднання забезпечувати такий доступ [4].

Отже, законодавець чітко зазначив принципи утворення будь – яких громадських об'єднань, які мають дотримуватися засновниками. На нашу думку, основним принципом є добровільність. Оскільки, кожна людина сама визначає коло своїх інтересів, щодо вступу в ту чи іншу громадську організацію, за для досягнення своєї мети та поставлених цілей.

Кожне громадське об'єднання завжди має мету та ціль утворення, тому законодавець у ст. 21 Закону України «Про громадські об'єднання» зазначив загальні права громадських об'єднань для досягання своїх цілей, це такі як:

1. Право вільно поширювати інформацію про свою діяльність, пропагувати свою мету (цілі);
2. Звертатися у порядку, до органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб з пропозиціями (зауваженнями), заявами (клопотаннями);
3. Одержувати у порядку, публічну інформацію, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації;
4. Брати участь у порядку, у розробленні проектів нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування і стосуються сфери діяльності громадського об'єднання та важливих питань державного і суспільного життя;
5. Проводити мирні зібрання;
6. Здійснювати інші права, не заборонені законом [4].

Отже, ми бачимо, що законодавець надав для громадських об'єднань широкий аспект прав за для досягнення своїх цілей. На нашу думку, це є правильним кроком, адже дані організації сприяють захисту прав та інтересів людини та громадянина.

Україна є демократичною держава і тому утворення громадських об'єднань є необхідним елементом для повного захисту прав та інтересів громадян. Громадські об'єднання здійснюють свою діяльність в інтересах громадян там, де часто держава неспроможна це здійснити, і тому вони виступають помічником як для громадян так і для держави в цілому, а тому законодавець повинен як найбільше розширити права таких об'єднань. А також, не обмежувати використання всіх ефективних способів захисту громадських об'єднань особистих немайнових та майнових прав як своїх членів, так і прав та охоронюваних законом суспільних інтересів.

Список використаних джерел

1. Білик О.М. Громадські об'єднання: законодавче регулювання нові права та можливості [Електронний ресурс] / Режим доступу: C:/Users/Admin/Desktop/stvttp_2013_2_23.pdf

2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № **254к/96-ВР**[Електронний ресурс] / **Режим доступу:** <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 [Електронний ресурс] / **Режим доступу:**https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004

4. Про громадські об'єднання: Закон України від 22.03.2012 № 4572-VI [Електронний ресурс] / **Режим доступу:**<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17#n292>

Мазур Марина,

курсант 112 групи ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного права та прав людини НАВС, к.ю.н. **Кулик Тетяна**

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА СВОБОДУ МИРНИХ ЗІБРАНЬ В ПРАКТИЦІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Проблематика мирних зібрань завжди була, є та, безперечно, залишатиметься актуальною як з теоретичної, так і з практичної точок зору. У наш час мирні зібрання є засобом вільного вираження своїх думок, поглядів, а також дозволяє відстояти свої права та інтереси. Вони можуть стати стимулом для радикальних зрушень у правовійсвідомості громадян та в державі в цілому, але також можуть стати загрозою національній безпеці, порушити громадський порядок та права громадян. Тому кожна держава намагається віднайти баланс між розвитком громадянського суспільства і дотримання вимог національної безпеки.

В Україні право на свободу мирних зібрань відіграє особливу роль, оскільки вже не один раз його реалізація змінювала хід історії. Але на теперішній час спостерігається стійка тенденція до протиправного обмеження права на свободу мирних зібрань, у результаті чого громадяни все частіше звертаються за підтримкою та захистом до Європейського суду з прав людини, в рамках порушення державою статті 11 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [1].

Серед найбільш значущих справ, в яких суд розглядав питання, пов'язані із захистом права на свободу мирних зібрань та його реалізацією, варто назвати рішення в таких справах, як: «ДжавітАн проти Туреччини», «Станков та Об'єднана македонська організація «Ілнден» проти Болгарії», «Християнсько-демократична народна партія проти Молдови» та ін. [2; 3; 4]. У рішенні в справі «ДжавітАн проти Туреччини» 2003 р. було встановлено, що це право « не слід тлумачити обмежувально». Водночас вказується, що існують і об'єктивні юридичні підстави для обмеження права на свободу мирних зібрань, у тому числі ті, які зазначаються в тексті п. 1 ст. 11 Конвенції, а саме: загроза національній безпеці; загроза громадському порядку; обмеження, що встановлюються для конкретних категорій громадян.